

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 51

Fjolsvinns-mål, hvilken för öfrigt är känd för de svårigheter, den förorsakat sina tolkare. En lösning t. ex., som lemnas af Lysander¹, är den, att Svipdagr betecknar den under Nordens midsommar ständigt jorden famnande dagen, som under namnet Vindkall anmäler sig vid vårens början såsom älskare hos Menglöd (jorden). Rosenberg² förmenar, att man i denna dikt eger en bild »af vårens kamp mot vinterkölden för att frigöra jordens fruktbarhet». Namnen Vindkaldr, Vårkaldr, Fjolkaldr tyckas ju gifva någon anledning till en natursymbolisk tolkning; här är dock att märka, att på senare tid Rydberg sökt ådagalägga Fjolsvinns-måls sammanhang med öfriga myther. Mot hans bevis hafva emellertid anmärkningar framställts.

Man måste alltså utgå från omisskänliga, bestämda antydningar i mythiska dikter, hvilka icke strida mot dessas allmänna karaktär, om man skall kunna ernå säkra resultat i dylika frågor; i motsatt fall, d. v. s. om man helt och hållet följer sin egen ingifvelse, råkar man i samma villfarelse som de nyromantiske skalderna³ i början af detta århundrade, hvilka snarare omdiktade mythologien än de tolkade dess historiskt gifna källor.

Vi ha förut anmärkt, att i den historiska tiden de mythiska gestalterna i allmänhet tyckas hafva lösgjort sig från sin naturliga bakgrund och framstå uti själfständig tillvara. Detta gäller dock icke alla. Några af dem äro ännu i våra källor oskiljaktigt förenade med sitt element; den mythiska skildringen och naturskildringen smälta oskiljaktigt tillsamman. Det torde vara skäl att här något närmare vidröra denna företeelse, såsom en inledning till redogörelsen för naturskildringarna i den

¹ *Faust* s. 54.

² *Nordboernes Aandsliv* I s. 252.

³ Ljunggren, *Svenska Vitterhetens Häftur IV* s. 16 och s. 251 ff., der Atterboms kostliga anmärkningar till Skaldarmal (sic!) anföras i utdrag. De gälla den inre konstruktionen i hyperboreismen.